

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 lipca 2018 r.,
sprawy **Z. O. i L. O.**
wobec których umorzono postępowanie
o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych
od wyroku Sądu Okręgowego w G. Ośrodek Zamiejscowy w R.
z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt V.2 Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 12 czerwca 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację pełnomocnika oskarżycieli prywatnych jako oczywście bezzasadną;

II. obciążyć oskarżycieli prywatnych E.B., B.B. i K. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Z. O. i L. O. zostali oskarżeni z oskarżenia prywatnego B. B., E. B. i K. B. o to, że w okresie od kwietnia 2015 r. do października 2015 r. w W. pomawiali B. B., E. B., K. B. o takie postępowanie, które mogło poniżyć ich w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu pedagoga i pełnienia funkcji, a także wielokrotnie znieważali B. B., E. B., K. B., tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. oraz art. 216 § 1 k.k.

Z wzajemnego oskarżenia prywatnego Z. O. i L. O. E. B. została oskarżona o to, że w dniu 08 czerwca 2015 r. ok. godz. 7.00 w W., przy ulicy S. [...] Pani E. B. znieważyla L. O. i Z. O., krzycząc do swoich bliskich, cyt. „...włączajcie dyktafony, szczyły przyjechały...”, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k., zaś K. B. został oskarżony o to, że w dniu 08 czerwca 2015 r. ok. godz. 7.00 w W., przy ulicy S. [...] gestem w postaci wyciągniętego środkowego palca dłoni znieważył L. O. i Z. O., tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w W., sygn. akt II K [...]:

1. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne zarzucone w prywatnym akcie oskarżenia B. B., E. B. i K. B. przeciwko Z. O. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. oraz z art. 216 § 1 k.k.;

2. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne zarzucone w prywatnym akcie oskarżenia B. B., E. B. i K. B. przeciwko L. O. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. oraz z art. 216 § 1 k.k. ;

3. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne zarzucone we wzajemnym prywatnym akcie oskarżenia Z. O. i L. O. przeciwko E. B. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.;

4. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne zarzucone we wzajemnym prywatnym akcie oskarżenia Z. O. i L. O. przeciwko K. B. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionych przez pełnomocników Z. i L. O. i E., B. i K. B. Sąd Okręgowy w G. Ośrodek Zamiejscowy w R. wyrokiem z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt V.2 Ka [...] utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik oskarżycieli prywatnych E., B. i K. B. zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne i pozorne rozpoznanie zarzutów apelacyjnych nr 1) i 2) apelacji oskarżycieli prywatnych E. B., B. B. i K. B., co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G. Ośrodek Zamiejscowy w R. w części, w jakiej Sąd Okręgowy w G. Ośrodek Zamiejscowy w R. utrzymał w mocy wyrok

Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 czerwca 2017 r. w zakresie umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonych L. O. i Z. O. o przestępstwo z art. 212 § 1 i 216 § 1 k.k., w sprawie z aktu oskarżenia prywatnego E. B., B. B. i K. B., odnośnie wszystkich zarzucanych oskarżonym L. O. i Z. O. czynów oraz przekazanie niniejszej sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., zaś postępowanie sądowe w niniejszej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, dlatego też została oddalona na posiedzeniu.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Niedopuszczalne jest weryfikowanie w trybie kasacji ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia.

Sąd Okręgowy w G. przeprowadził kontrolę instancyjną w sposób wszechstronny i wnikliwy. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera powody rozstrzygnięcia oraz wszechstronną argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych w apelacji pełnomocnika oskarżycieli prywatnych, nie uchybiając wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., a zarazem realizując wymagania przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Autor kasacji nie wskazuje, aby w tym zakresie Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, co prowadzi do wniosku, że wniesiona kasacja ma na celu jedynie skłonienie Sądu Najwyższego do dokonania ponownej kontroli odwoławczej wyroku.

Nie ulega wątpliwości, że zachowanie L. i Z. O. naruszyło dyspozycje art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. Jednak samo formalne naruszenie przepisów prawa jest niewystarczające do przypisania odpowiedzialności karnej. Zgodnie bowiem z

definicją przestępstwem jest czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą kary. Zatem dla uznania jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne, ale w stopniu wyższym niż znikomym (art. 1 § 2 k.k.). Dopiero wówczas będziemy mogli zastosować wobec sprawcy takiego czynu określoną sankcję karną.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji orzekające w przedmiotowej sprawie Sądy nie pominęły żadnej z okoliczności składających się na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, wymienionych w art. 115 § 2 k.p.k. Analiza uzasadnienia kasacji wskazuje, że jej autor kwestionuje ocenę poszczególnych okoliczności, które legły u podstaw orzeczenia przez Sąd, że czyny L. i Z. O. nacechowane są znikomym stopniem społecznej szkodliwości. Zarzut zaś nadania poszczególnym okolicznościom z art. 115 § 2 k.p.k. zbyt dużej lub zbyt małej rangi zakwalifikować należy jako skierowany przeciw dokonany ustaleniom faktycznym, których weryfikowanie w ramach postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne (art. 523 k.p.k.).

Z uzasadnienia Sądu odwoławczego wynika także wprost, dlaczego uznać za prawidłowe ustalenia Sądu meriti w zakresie przyjętego zamiaru działania sprawców. Jak słusznie podkreślono, działanie L. i Z. O. nie było przemyślane, a zachowania wynikały z zaistniałej sytuacji pod wpływem impulsu, bez głębszego zastanowienia (s. 4 uzasadnienia SO).

Uznając w związku z powyższym, że kasacja pełnomocnika oskarżycieli prywatnych sprowadza się w istocie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 537 § 1 k.p.k. należało oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. obciążając oskarżycieli prywatnych obowiązkiem ich uiszczenia.